

מסר אישי שלא היה. מגעים שפוצצו. מעטפות כסף ליד המיטה. אבל

המאבן נשבר

מיורחים. יש הרואים בו איש תימהוני, בגלל כשרונו להביע רעיונות בצורה פרובוקטיבית. אך רעיונותיו של איש-שלום אינם נעדרים הגיון. הוא סבור כי יש לרכוש את הקהל המסורתי של הימין, ובעיקר את הציבור המיוזח, לרעיון נות השלום, כתנאי להצלחה. זאת גם רעתי.

כדי להחזיר לעצמו את הכבוד הא-בוד, שנגזל ממנו על-ידי צירלי, סירסם איש-שלום (באמצעות עיתונאי המסור לו, ושנלווה אליו) סיפור מאריש על מוגעים בין אנשי-חרות וחסיד-ראשי.

מטרת הפירסום היתה להוכיח ש-שלום הני-קודות" שסוכמו בלונדון עם ערפאת. לא היו ברור, אלא רעיון של איש-שלום, שהגיע אותו לער-פאת. הוא גם בא לגלות שאיש-שלום היה הדמות המרכזית בפגישה, ולא צירלי, שתפס עליו טרמפ. ובעיקר: שהיה זה המשך של יוזמה רצינית, שקדמה בהרבה לאירוע בזני-בה, ואשר לצירלי לא היה כל חלק בה.

כל המטרות האלה מובנות. אך הפירסום הזה היה מישהו חמור.

חלטתו של משה עמירב להיפגש עם נא-מני-אש"ף בירושלים, בתיווכו של איש-ש-לום, היתה יוזמה ברוכה.

עמירב הוא עדיין עסקן זוטרי-חסידי בחרות, השואף לגדולות. הוא החליט שעל חרות לפתוח צינור ישראלי-אש"ף, כדי לנסות להגיע לפיתרון, או לפחות להסדר-ביניים המקובל על שני הצד-דים.

בצד השני הופיע תחילה טרי נוסייבה, אינ-טלקטואל צעיר, בנו של אנוור אלי-נוסייבה הר-גול, ואחר-כך פייצל אלי-חוסייני, בנו של עבד-אלי-קארר אלי-חוסייני הנערץ (גם עלינו, שלחמנו בו במלחמת-העצמאות). שניהם אנשים סימ-פאטיים במיוחד, שניהם פטריטיים פלסטיניים, ושניהם בעלי גישה מתונה וסבירה. נוסייבה הוא איש של רעיונות, לפעמים ססגוניים. חוסייני הוא בעל סמכות מוסרית ואינטלקטואלית מוכרת בגדה. שניהם מייצגים את הקו המרכזי המתון של אש"ף, אף שאין להם שום תפקיד רישמי באירגון. חוסייני, כמו ערפאת, מוכן להיפגש עם כל ישראלי, בכל עת, כדי לדבר אל ליבו ולהסביר את העמדה הפלסטינית. יש להניח כי עמירב ואיש-שלום, שלא דיברו עד אז ברצינות עם פלסטינים לאומיים, הופתעו לנוכח רמת בעל-שחם, וגישתם הסבירה והמאוזנת.

מי שגרל על דיאטה של תעמולה על "המחבלים", מוסתע תמיד כאשר הוא נפגש בפלסטינים לאומיים בשרדום.

א ברור מה בריוק סוכם — אם סוכם — בין הצדדים לשיחות. ברור כי חוסייני לא יכול היה להסכים לדברים החורגים מן הקונ-סנוס של הורם המרכזי באש"ף. ברור כי עמירב פעל כמיטב יכולתו כדי להביא לניסוח שיתון ליישם אותו עם תורת 'ובינסקי וקמפדייוויר.

משמע: מימשל-עצמי פלסטיני בגדה וברצר עה כהסדר-ביניים. על כך הוסיפו תעודות-מסע, רגל ומטבע. כפי שהוסכם בקמפדייוויר, יתיקים לאחרי-מכן משאומתן על גורלם הסופי של הש-טחים האלה, כשברור לפלסטינים כי בסופו של דבר תקום שם מדינה פלסטינית, הקשורה אי-כ-שהו עם ירדן.

ברור כי כמה מעסקני-חרות הצעיר-רים היו בסוד העניין, ויתכן כי שמור שמע על-יכ מרחוק.

המגעים נפסקו כאשר נאסר אלי-חוסייני, כנר-אה כדי לשים להם קץ. בכל זאת ניבדו עמירב ונוסייבה כי שניהם יסעו ללונדון, כדי להיפגש עם ערפאת. נוסייבה אכן הגיע לשם, אך עמירב התחיל לחשוש ברגע האחרון, אחרי מאסרו של חוסייני. נוסייבה המתין על לשווא בעיר הש-ווייצית. הוא לא נפגש, כמוכו, עם ערפאת.

כך נותר איש-שלום. הוא יום את הפגישה עם ערפאת, הלך אליה בליווי צירלי, ושם הציע לערפאת את שלוש הנקודות, במטרה להקל את המגעים עם חרות.

ברור כי ערפאת קודם בברכה את המוגעים עם אנשי-חרות. ברור לו שאי-לו הסכימה חרות להסדר עם אש"ף, היה הדיבר מקצר את הדרך לשלום בשנים רבות.

פירסום הפרשה על-ידי איש-שלום היה טעות חמורה. (המשך בעמוד 10)

הערביות וברית-המועצות, מקפיד אש"ף לציין כי המשאומתן הישיר צריך להתנהל במיסגרת ועידה בינלאומית. למעשה, ברור שאם תהיה אי-פעם אפשרות למשאומתן ישיר, שלא בנוכחות זרים, יתפוס אש"ף את ההזדמנות כשתי ידי.

גם פגישה זו יכלה, אפוא, לחזק את הרושם החיובי של האירוע כולו. הוא לא חידש הרבה, אך הוא ביטא את העמדות הקיימות בצורה ברורה ומוסי-מכת, שישראליו מצוי יכול להבינה.

המשך הוא שהוליד את הברווז העגום, אשר העיב על המאורע כולו והשאיר טעם רע פתה.

אך הטיימה הפגישה, מיהר צירלי להודיע לעולם (ובעיקר לעיתונאים הישראלים במקום, שרשחו בקלחת וחפשו "סנסציות" ככל מחיר) כי ערפאת נתן לו מסר סודי אישי ליצחק שמיר ולשימעון פרס.

צירלי נהג כגבר-ישראלי-מצוי, שעליו נאמר

אד-הוק, למען קהל זה או אחר. אולם ערפאת השתדל לבטא את עמדת האירגון בצורה הברורה והצלולה ביותר האפשרית במצב המרני הקיים. דבר אש"ף, כפי דוברו העליון, היה כלהלן: אש"ף מוכן למשאומתן ישיר עם ישראל, כי-מיסגרת ועידת-שלום בינלאומית. משאומתן זה צריך להתבסס על החלטות מועצת-הביטחון 242 ו-338, וכל שאר החלטות של האו"ם הנוגעות לעניין הפלסטיני.

דברים אלה נאמרים על-ידי אש"ף מזה שנים, אך הפעם נאמרו בצורה הברורה ביותר, בייחוד לגבי ההחלטות 242-338 שקשה לאש"ף לבלוע אותן, בגלל התכחשותן הטוטאלית לזכויות העם הפלסטיני. נעשה כאן צעד קטן נוסף כדי להכיר בהן בצורה מותנית ("יחד עם...")

המסר האמיתי של ערפאת היה בעי-צם הוסעתו האישית בכינוס כזה, כפי-תיחותו בלטי הישראלים, בגילויי-החיי-בה שהשמיע עליהם, בכוננותו להיפגש עם כל אחר וכל קבוצה מהם.

לפני כמה חודשים התאחר אש"ף מחדש. הק-

ל אויבי השלום היו כשבועות האחרונים הרבה מייחג, ולא רק מייחג היהודיים המסורתיים. היו להם גם חגים פוליטיים, חגים של שומחה-לאיר.

תחילה היה החג של ז'נבה. המיפגש ההמוני של עשרות ישראלים עם יאסר ערפאת הסתיים בקומדיה של "המסר של צירלי", הברווז שטייל מסביב לעולם.

אחר-כך בא פרשה. המיפגשים של איש-חרות עם נאמני-אש"ף בגדה המערבית, סיפור שהסתיים בקלחת של פיצוצים, הכחשות והכ-חשות נגדיות, ולכסוף ההתקפה הגופנית על טרי נוסייבה.

כדי להשלים את החגיגה בא הסיפור האכזזי על מעטפות-הכסף השמנות, שהתגלו באורח פלא ליד מיטותיהם של נוסע-יוזמה הישראלים, פרי נדיבותו של "מנהיג המחבלים". יש כאן הכל: תעלולים ותככים, בגידה ושחחד, הונאה והונאה-נגדית. מתנה שלמה לשור-חרי ארץ-ישראל השלמה.

ש צורך לנתח את כל הפרשות האלה לגופן, כל אחת מהן לחוד וכולן ביחד, כדי לעמוד על המסר הכלול בהן.

לא מסר סנסציוני לצורך מסיבת עיתונאים, אלא המסר האמיתי, הפר-ליטי, שיש לו חשיבות לעתיד המדינה. היו מעורבים בפרשות חולשות אנושיות קט-נות, תעלולים של עסקנים זוטרים, תככים של קבוצות-שלום ישראליות זו נגד זו, ומערכת הדיס-אינפורמציה של אויביה-שלום. אך כל אלה אינם אלא עשן חולף. אל נניח להם להסיח את הדעת מן העיקר.

העיקר הוא שבכל הפרשות האלה מתגלה הצד הפלסטיני כגורם אחראי ועיקבי, המשתוקק להיפגש עם ישרא-לים, להיבדר עם ישראלים ולשכנע ישראלים.

ני יכול לדבר על הפרשות האלה במידה מסוימת של אובייקטיביות. לא הייתי צד אף לאחת מהן. לא נסעתי הפעם ללונדון, מכיוון שהייתי עסוק בהכנת הכתבה הגדולה על איש-השנה. לא הייתי שותף לחיפוש-הדרך של משה עמירב. אף אחד לא שם מעטפת-כסף ליד מיטתי. איש לא מסר לי מסר מוזעזע-עולם. אולם אני מכיר את כל הנפשות הפועלות בס-צנות השונות של מחזה זה, ואת רובן אני מכיר היטב.

לכן אני מרשה לעצמי לנתח את הפרשות האלה, מתוך נסיון להסריד בין המזין והתבן.

בוצות הקיצוניות חזרו למוסדות העליונים של האירגון. הנכונות של אש"ף המאוחד, באמ-יצעות היוזר המקובל עכשיו על כל זרי-מזי, להסגין בצורה בה נינוחה את נכר-נותו להיבדר עם ישראל והישראלים — זהו העיקר.

בל שמסר חשוב זה שובש ועוות בקומדיה של "המסר" המדומה, עד כי הדברים נראו כבריחה גרוועה.

הדבר היה כך: רוב הישראלים הסתפקו בפ-גישות הרשמיות עם ערפאת, במיסגרת הכינוס הבינלאומי. ניתן לטעון כי פגישות כאלה הן חוקיות גם במיסגרת החוק היראקוני החדש.

צירלי ביטן דויד איש-שלום (בליווי עסקן ערתי מפקפק מבאר-ישע, התי כפאריס) ביקשו פגישה פרטית עם ערפאת. ערפאת, שהיה מוכן להיפגש עם כל מי שהיה מעוניין בכך, קיבל אותם, כדרכו, אחרי חצות.

בפגישה זו מסר לו איש-שלום הצעה, האומרת שייפתח משאומתן בין ישראל ואש"ף על-סמך שלוש נקודות: הפסקת ההתנלויות, הכרה הדי-רית והפסקה הרדית של פעולות-האיבה.

ערפאת הסכים לכך בו במקום בלי כל קושי, כי כל הנקודות האלה מופסקות זה-מזכר, והן באו לידי ביטוי ברור כפי-גישות קודמות עם ישראלים, גם באותן-ההשתתפותי בהן.

אני מציון זאת כדי להפחית מחשיבות מעשיו של איש-שלום, אלא רק כדי למנוע את הרושם כאילו עשה ערפאת תעלול כדי לרמות כמה ישראלים תמימים. זוהי העמדה המוסמכת של אש"ף זה מכבר. הוא שואף למשאומתן ישיר עם ישראל, ומוכן להכרה הרדית ולהפסקה הרדית של הפעולות האלימות עם הפתחו. (מבחינה רישמית, ותוך תיאום עם המדינות